

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „ELECTRIC HIGHWAY” – zgłoszenie nr 010655819

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 marca 2015 r. w sprawie R 1442/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie zgłoszenia znaku towarowego dokonanego przez stronę skarżącą, aby umożliwić rejestrację tego znaku towarowego w całości;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia znaczenia znaku towarowego w odniesieniu do art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Błędna wykładnia istotnych usług należących do klasy 39;
- Znaczenie znaku towarowego przyjęte przez Izbę Odwoławczą w żadnym razie nie opisuje usług;
- Nieprawidłowe zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 11 września 2015 r. – Huhtamaki i Huhtamaki Flexible Packaging Germany/
Komisja****(Sprawa T-530/15)**

(2015/C 406/33)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Skarżące: Huhtamaki Oyj (Espoo, Finlandia) i Huhtamaki Flexible Packaging Germany GmbH & Co. KG (Ronsberg, Niemcy)
(przedstawiciele: H. Meyer-Lindemann, C. Graf York von Wartenburg i L. Titze, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji Komisji C(2015)4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że Huhtamaki Oyj naruszyła art. 101 TFUE, uczestnicząc w okresie wskazanym w art. 1 ust. 2 lit. d) decyzji Komisji w jednolitym i ciągłym naruszeniu składającym się z szeregu odrębnych naruszeń w sektorze tacek z pianki polistyrenowej wykorzystywanych jako opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej i obejmującym terytorium Hiszpanii od początku naruszenia oraz terytorium Portugalii od dnia 8 czerwca 2000 r.;

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 decyzji Komisji C(2015)4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że skarżące naruszyły art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc w okresach wskazanych w art. 1 ust. 3 lit. c) decyzji Komisji w jednolitym i ciągłym naruszeniu składającym się z szeregu odrębnych naruszeń w sektorze tacek z pianki polistyrenowej oraz sztywnych tacek wykorzystywanych jako opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej i obejmującym terytoria Belgii, Danii, Finlandii, Niemiec, Luksemburga, Niderlandów, Norwegii i Szwecji;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 5 decyzji Komisji C(2015)4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że Huhtamaki Oyj naruszyła art. 101 TFUE, uczestnicząc w okresach wskazanych w art. 1 ust. 5 lit. d) decyzji Komisji w jednolitym i ciągłym naruszeniu składającym się z szeregu odrębnych naruszeń w sektorze tacek z pianki polistyrenowej wykorzystywanych jako opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej i obejmującym terytorium Francji;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 3 decyzji Komisji C(2015)4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej w zakresie, w jakim Komisja nakłada w niej na skarżące grzywnę w łącznej kwocie 10 806 000 EUR;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 5 decyzji Komisji C(2015)4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej w zakresie, w jakim Komisja nakłada w niej na Huhtamaki Oyj grzywnę w wysokości 4 756 000 EUR;
- ewentualnie, znaczne obniżenie kwoty grzywien nałożonych na skarżące;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ponieważ dopuściła się oczywistych błędów w ustaleniach faktycznych oraz oczywistych naruszeń prawa, a także naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia, gdy uznała, że skarżące uczestniczyły w działaniach dotyczących tacek z pianki polistyrenowej oraz sztywnych tacek w „Europie Północno-Zachodniej” w okresie od dnia 13 czerwca 2002 r. do dnia 20 czerwca 2006 r., które mogą być uznane – gdy są rozpatrywane indywidualnie – odpowiednio za odrębne naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE i art. 53 porozumienia EOG.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ponieważ dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, a także naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia, gdy uznała, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze tacek z pianki polistyrenowej oraz sztywnych tacek w „Europie Północno-Zachodniej” w okresie od dnia 13 czerwca 2002 r. do dnia 20 czerwca 2006 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła zasady proporcjonalności i równego traktowania, swoje wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, jak również obowiązek uzasadnienia, gdyż przy ustalaniu grzywien, jakie miały zostać nałożone na skarżące, nie uwzględniła indywidualnych okoliczności, które uzasadniały obniżenie grzywien dla skarżących;

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003, gdy uznała, że Huhtamaki Oyj poniesie solidarną odpowiedzialność jako nadrzędna spółka holdingowa grupy, a zatem jako pośrednia spółka dominująca, za zarzucany udział jej byłych pośrednich spółek zależnych (a) w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze tacek z pianki polistyrenowej wykorzystywanych jako opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej na terytorium Francji od dnia 3 września 2004 r. do dnia 24 listopada 2005 r. oraz (b) w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze tacek z pianki polistyrenowej wykorzystywanych jako opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej na terytoriach Hiszpanii i Portugalii (zwanym łącznie „Europą Południowo-Zachodnią”) od dnia 7 grudnia 2000 r. do dnia 18 stycznia 2005 r. Huhtamaki Oyj nie wywierała decydującego wpływu na Huhtamaki France SA ani na Huhtamaki Embalagens Portugal SA w omawianych okresach.

Skarga wniesiona w dniu 11 września 2015 r. – Coveris Rigid (Auneau) France/Komisja

(Sprawa T-531/15)

(2015/C 406/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Coveris Rigid (Auneau) France (Auneau, Francja) (przedstawiciele: H. Meyer-Lindemann, C. Graf York von Wartenburg i L. Titze, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 5 decyzji Komisji C(2015)4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że skarżąca naruszyła art. 101 TFUE, uczestnicząc w okresie wskazanym w art. 1 ust. 5 lit. d) decyzji Komisji w jednolitym i ciągłym naruszeniu składającym się z szeregu odrębnych naruszeń w sektorze tacek z pianki polistyrenowej wykorzystywanych jako opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej i obejmującym terytorium Francji;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 5 decyzji Komisji C(2015)4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej w zakresie, w jakim Komisja nakłada w niej na skarżącą grzywnę w wysokości 4 756 000 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie zastosowała zasadę odpowiedzialności osobistej, gdy uznała, iż Coveris była odpowiedzialna za rzekomy udział w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze tacek z pianki polistyrenowej wykorzystywanych jako opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej we Francji. Nadzwyczajne okoliczności sprawy uzasadniały przyjęcie holistycznego podejścia w odniesieniu do dwóch części wykupu menedżerskiego ONO Packaging lub ewentualnie zastosowanie zasady ciągłości gospodarczej w odniesieniu do części transakcji obejmującej asset deal. Na tej podstawie Coveris nie mogła zostać uznana za odpowiedzialną za zarzucane jej naruszenie.